

Beze jména

Tomáš Hladký

Do pouště jsem dorazil navečer. Slunce se akorát dotklo vrcholů skalistých hor v dáli, když jsem zastavil dostatečně daleko od jakékoliv civilizace. Půjčení toho nejlevnějšího auta mě stálo mé úplně poslední peníze. Ještě mi tedy zbylo na pár konzerv a několik balíků vody. Jinak vše padlo za letenku.

Vystoupil jsem z auta. Do nosu mě udeřil podivný pach. Nedal se k ničemu přirovnat, ale nejbližší mi připomínal kadidlo. Pach pouště. Ushlá půda se mísila s kameny vybledlými od slunce a všude kolem mě se táhly drobné ostrůvky malých křovisek.

Hned po té divné vůni jsem zaznamenal další věc. To ticho. Kromě občasného vánku, který vydával drobné hučení, jak se lámal přes mé tělo, nebylo slyšet vůbec nic. Zkusil jsem tlesknout. Zvuk okamžitě utichl, neměl se o co odrážet. Jako bych tleskal pod vodou. Nebo ve vakuu.

Pozoroval jsem slunce, jak započalo svůj sestup za obzor. Snad abych si ho mohl vychutnávat déle, jsem vyšplhal na střechu auta, sednul si a bez hnutí pozoroval tu scenérii, kterou nám svět nabízí každý, každický den, a přesto vždy působí tak jedinečně.

Vnímal jsem jen vlastní dech a v tom jsem cítil něco, co jsem ještě nikdy necítil. Svobodu. Absolutní, čistou svobodu. Byl jsem uprostřed ničeho, nikdo o mně nevěděl, nikdo po mně nic nechtěl. Byl jsem jenom já a zem. Obrovská, nekonečná zem. A na ní si můžu svobodně žít. Svobodně zemřít.

Říká se, že po nějakém čase na poušti zapomenete, kdo jste. Zapomenete své jméno. To jsem pochopil hned první den.

Seděl jsem ve stínu auta a nepřemýšlel absolutně nad ničím. Kolem mě nebylo nic, žádný bod, žádná věc, která by mě nějak rozptylovala. Všude jen rovná plocha, ze všech stran zakončená vysokými horami.

Neměl jsem pojem o čase. Neměl jsem ani potřebu ho vědět. Stačil jediný den, aby se vzpomínky na můj předešlý život vytrácely. Vše bylo v mlze. Bylo jen teď a tady.

Třetí den ke mně přišel muž. Alespoň myslím, že to byl člověk. Seděl jsem na svém obvyklém místě, když jsem v dáli před sebou viděl ve vlnícím se horkém vzduchu nějaký obrys. Nějaké postavy. Přicházela blíž a blíž.

Byl to velice starý muž. Sotva se belhal.

„Na co tu čekáš?“ otázal se mě.

„Na smrt.“

„Myslíš, že se dočkáš?“

„Jak by ne. Každý se dočká.“

„Ne každý ví, jak smrt vypadá.“

„Co to má znamenat?“

„Co když to je tenhle kámen. Co když to je támhle ten oblak. Co když to je všechno, co je kolem tebe?“

„To nechápu.“

„Co když jsem to já?“

„A kdybyste byl smrt, řekl byste mi to?“

„A ty bys to chtěl vědět?“

„Cože?“

Stařík už dál neodpověděl. Odcházel. Než jsem se za ním stihl otočit, byl pryč.

Tu noc jsem ležel nahý na střeše auta. Kapota byla ještě rozpálená z denního žáru a celkově bylo poměrně teplo. Není automaticky pravda, že na poušti je v noci zima. Na pravé možná, když je kolem jen písek, který teplotu neuchovává. Na polopoušti, jako je tahle, je však dostatečně tvrdá zem plná kamení, která stále sálala sluncem.

Nade mnou byla obrovská klenba posetá hvězdami. Měsíc nesvítil, takže byla černá doslova prošpikovaná malými světlými body. Ztrácel jsem se v té záplavě a ani si nevšiml, že jsou hvězdy najednou i pode mnou.

Zničehonic jsem se vznášel prostorem. Poušť kolem mě zmizela. Natažený jsem letěl vzduchoprázdňem. Zavřel jsem oči a nechal se unášet tou tajemnou energií, která mě přenášela neznámo kam. Vnímám jsem, jak kdesi hluboko pode mnou proplouvají celé planety, celé světy. Celá lidská pokolení, od nejjednodušších organismů až po zánik druhu. Od vzniku hvězdy po její smrt.

Otevřel jsem oči a byl jsem zpátky na své poušti. Ve stejné pozici, na stejném autě, které jsem před chvílí opustil.

Devátý den mi došlo jídlo i pití. Spálená kůže už si navykla na každodenní žár a začala se loupat. Rty jsem měl celé popraskané a vysušené. Nemohl jsem ani vstát, natož se hýbat. Je to tady?

Vůbec jsem si nepamatoval, jak jsem se sem dostal. Nedokázal jsem si vybavit, jestli mám nějakou rodinu, nějaké známé. Nedokázal jsem si vybavit, jak vypadám.

Kolem mě prolétla nějaká muška. S úžasem jsem ji pozoroval. Jakýkoliv náznak života byl pro mě něčím nepředstavitelným.

Něco se změnilo. Nedokázal jsem určit, co je realita a co mé představy. Existuje vůbec nějaká realita? A jestli jo, co to je?

Poušť se změnila v moře. Stál jsem na malém ostrůvku a všude kolem mě se rozpínala voda. Slaný burácející vítr mě pátil do očí a málem mě porazil.

Najednou jsem stál na nějaké obrovské zasněžené hoře. Pode mnou do nebe čněly další mohutné bílé vrcholky hor.

Stál jsem uprostřed džungle. Vlhký vzduch mi lepil triko na tělo. Kolem mě řvali ptáci a jiná zvířata. Cítil jsem ten život.

Byl jsem na nějaké savaně. Kolem mě se proháněla exotická zvířata a se zájmem si mě prohlížela.

Ocitl jsem se na kraji obrovského kaňonu. Pršelo a vítr, který se v průrvě pode mnou stácel do různých směrů způsobil, že pršelo i ze spodu.

Stál jsem uprostřed rušné ulice. Kolem mě se prodírali spěchající lidé, strkali do mě, auta troubila. Žádný život jsem kolem sebe necítil.

Ocitl jsem se v neznámém světě. Kolem mě byla nádherná příroda plná podivných tvorů. Byly tu barvy, které jsem v životě neviděl. Tvary, které jsem si nedokázal ani představit. Zvuky, které jsem netušil, že existují. Vůně tak nádherné, že mi vhněly slzy do očí. Tak neznámá krajina, a přitom podivně povědomá.

Zešílel jsem.

Zemřel jsem.

Nevím.

Nepamatoval jsem si, kdo jsem. Nepamatoval jsem si své jméno.